

2018		<p>Nieuwsbrief leren Boekbespreking</p> <p>Eerder verschenen op http://boeketje-onderwijs.skynetblogs.be Lieven Coppens</p>	<i>Plus est en vous</i>
------	---	---	------------------------------

Referenties	<p>Auteur: Peter Vermeulen Titel: Autisme is niet blauw smurfen wel Politiek incorrecte verhalen over autisme Uitgeverij: Pelckmans Pro Plaats: Kalmthout Jaar: 2017 Pagina's: 144 ISBN: 978-94-6337-059-2</p>	
-------------	--	---

Dit boek van Peter Vermeulen is een pamflet in de echte zin van het woord: een geschrift over een actueel onderwerp ter informatie van het publiek. Dit blijkt al meteen uit de tekst op de achterflap van het boek. Ik citeer er een stukje uit:

Peter Vermeulen hekelt de populaire tendensen in autisme, en gaat tegen de stroom in door kritische vraagtekens te plaatsen bij gangbare ideeën over autisme. Zo ergert hij zich blauw aan het blauw van Wereldautismedag, bekritiseert hij de inflatie van het begrip en vindt hij het welletjes geweest met het inzetten van autisme als verklaring en alibi voor elke scheet die een autist laat. Vermeulen doet evenwel meer dan het vertellen van een aantal politiek incorrecte verhalen. Hij biedt ook een oplossing: back to basics! Dat is: autisme reduceren tot wat het was en wat het ook 'maar' is: een etiket voor een brein dat niet werkt zoals de meeste. Van hieruit houdt hij een pleidooi voor neuroharmonie waarbij de term autisme niet meer maar ook niet minder aandacht krijgt dan nodig is.

Waar reageert Peter Vermeulen dan in dit boek op? De inhoudstafel van dit boek maakt het meteen voor iedereen duidelijk. Ik geef ze hier geannoteerd weer:

- **Autisme is niet blauw: waarom dan een blauwe Wereldautismedag?** De enige reden waarom autisme blauw kleurt, is omwille van de Amerikaanse organisatie *Autisme Speaks*. Dit terwijl we spreken van een autismespectrumstoornis wat aangeeft dat autisme niet onder één enkel kleur te vatten is. Autisten zijn ook onderling zeer verschillend. Iedere veralgemening doet hen dan ook onrecht;
- **Liever autist dan Aspienaut: politiek correct taalgebruik over autisme.** Eufemismen, de naam zegt het zelf, impliceren dat autisme iets negatiefs is. Tegelijkertijd zorgen die eufemismen er nog niet voor dat ook het beleid autismevriendelijk is;
- **Heimelijk hoopte ik op autisme...: de romantisering van een diagnose.** Het werken met rolmodellen, het toekennen van speciale talenten aan autisten hebben het idee over autisten de afgelopen jaren sterk veranderd, of zoals Peter Vermeulen het stelt: geromantiseerd. Dit is niet altijd zo gunstig voor de autisten, omdat het bepaalde verwachtingen kan scheppen. Het is een feit dat autisten ook kwaliteiten hebben, maar die kwaliteiten hebben vaak niets te maken met hun autisme. Overgeneraliserend toekennen van die kwaliteiten aan alle autisten is dan ook meer dan één bocht te ver;
- **Rain Mannen en Rudy's: typisch autisme wordt atypisch.** Kort samengevat: was Rain Man 15 tot 20 jaar geleden nog een typisch voorbeeld van autisme, dan is hij nu door de inflatie van het begrip atypisch geworden. Terwijl wat vroeg atypisch genoemd werd, door diezelfde inflatie nu als typisch gezien wordt;
- **De autisme-epidemie: autisme lijdt aan inflatie.** De stelling hierachter is dat niet iedereen met een probleem meteen ook een handicap of stoornis heeft. Of concreet vertaald: iemand die niet altijd even empathisch is, heeft daarom nog niet autisme;
- **Hoe ernstig is je autisme?** Voor Peter Vermeulen is dit een overbodige vraag omdat de ernst van autisme niets te maken heeft met de levenskwaliteit van een autist. Volgens hem moet men ook hier weg uit het medisch model;

- ***Neen, we zijn niet allemaal een beetje autistisch.*** Ik beken: ook ik bezondigde mij tot nu toe aan dergelijke uitspraken. Na het lezen van dit hoofdstuk zal ik me daar voor proberen hoeden. Je leest in het hoofdstuk wel waarom;
- ***Autisme is geen sociale stoornis.*** Laat me mezelf hier beperken tot een geaccentueerde uitspraak in dit hoofdstuk: *Is onze aanpak van autisme niet in de eerste plaats gericht op het verminderen van de last die wij hebben van autisme?* Een absolute doordenker;
- ***Kunnen vrouwen voetbal begrijpen? En verdragen autisten applaus?*** Hier steekt de auteur – vergeef me de uitdrukking – de draak met de overgeneraliseren van de hypersensitiviteit van autisten en de daarvan afgeleide maatregelen.
- ***Autisme maakt mooi en meedogenloos.*** Deze stelling pareert Peter Vermeulen kortweg met de vraag of autisten ook nog eens gewoon zenuwachtig, of bang, of slechtgehumeurd, of pijnlijk, of gewoon boos mogen zijn;
- ***Therapeutische kippen leggen geen windeieren.*** Hier hekelt de auteur de commercialisering van de zogenaamde autismebehandelingen of -trainingen;
- ***Een snuifje knuffelhormoon maakt autisme sociaal.*** Gewoon lezen: minstens een glimlach verzekerd. En je hebt zeker iets bijgeleerd;
- ***Je kunt autisme ook goed begrijpen als je het zelf niet hebt.*** Of zoals Peter Vermeulen het zelf zegt: het argument dat je autisme pas echt kunt begrijpen als je het zelf hebt, is te zwart-wit gesteld. Dit zou impliceren dat de ervaringswereld van mensen met en zonder autisme totaal verschillend is. Maar dat is niet zo.

In zijn nawoord levert de auteur een oplossing aan: een klein autisme binnen neuroharmonie. Wat hij daarmee bedoelt, lees je beter in het boek zelf. Elke samenvatting doet immers onrecht aan zijn boodschap.

Dit boek leest als een trein. Peter Vermeulen heeft er duidelijk zijn hart in gelegd. Gemoedelijk en humoristisch, maar ook streng en soms op het randje van het sarcasme, brengt hij zijn boodschap. Een boek dat veel andere boeken over autisme ver achter zich laat. Een aanrader!